

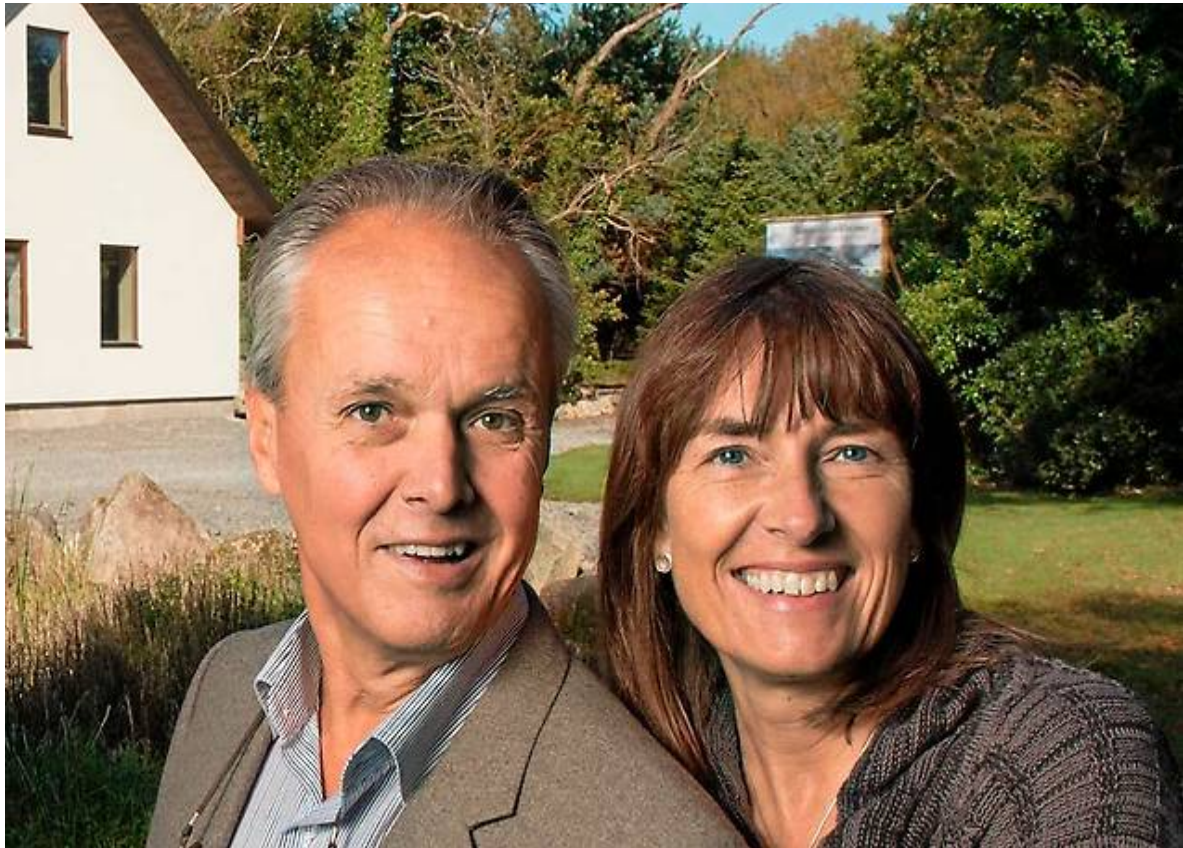

Detta är en utskrift från från Göteborgs-Posten.

Utskriftversion av: <http://www.gp.se/nyheter/vastsverige/1.2944738-vastsvenske-lars-tog-varma-hus-till-kalla-irland>

Publicerad 5 januari 2016

Uppdaterad 5 januari 2016

Lars och Linda Pettersson. Bild: Anna Rehnberg

Västsvenske Lars tog varma hus till kalla Irland

I början blev folk arga för att vi isolerade så mycket, berättar Lars Pettersson.

Det regnar och blåser nästan lika mycket på svenska västkusten som på Irlands vilda Atlantkust. Perfekt klimat för passivhus anser Lars Pettersson i Galway, mannen som fört de energisnåla husen till den gröna ön.

Fakta

FAKTA: Lars Pettersson

Aktuell: Med passivhus på Irland och ägarlägenheter på Västra gatan i Kungälv (byggda i gammal stil)

Ålder: 59 år

Gör: Driver företaget Scandinavian Homes på Irland och i Sverige tillsammans med hustrun Linda

Familj: Hustrun Linda, barnen Linnea, Nils och Erik, tre husbehovshöns och en tupp

Intressen: Allt som har att göra med hur man skapar oberoende och hållbara boenden

Favoritmaterial: Trä, gips, rockwool och linolja

– **Jag är en radikal konservativ** person som tror på att skapa hållbara hus som gör oss oberoende och mindre sårbara och är bra för miljön, säger Lars Pettersson.

Året är 1985 och Lars säljer surfingbrädor i USA. Där träffar han irländska Linda och inom kort är han en gift man. Bröllopet äger rum i Lysekil där Lars har sina rötter sedan flera generationer.

Läs också: [Dublinresan drev henne i armarna på kocken](#)

Samma vinter inträffar den händelse som så småningom kommer att få avgörande betydelse för Lars och Lindas framtida liv. Svärmor kommer på besök från Irland och får uppleva ett varmt hus vintertid. Hon som levt i tron att vinter är lika med fuktiga, dragiga hus och iskalla golv.

– **Ett sånt här varmt hus** vill jag ha! utbrast svärmor minns Lars.

Lars morfar hade förvisso varit byggmästare och snickrat huset där Lars växte upp. Men Lars egen erfarenhet av bygge begränsade sig till kojor av pinnar och överblivna brädor och rätt så mycket lego i barndomen. Därefter gick han tekniskt gymnasium och Handelshögskolan i Göteborg och efter surfingåren i staterna arbetade han och Linda med att göra prickar i pappas företag.

– Sjöfartsprickar i plast för att märka ut farleder, förtydligar Lars.

Linda började så smått längta hem till Irland. Lars var inte emot en flytt, men hur skulle de försörja sig? Nu dök svärmors önskan om ett varmt hus upp igen, tänk om det kunde bli en affärsidé?

Sagt och gjort, Lars analyserade varma hus i ett helt år för att lära sig det ultimata sättet att bygga varmt. Det skulle dock inte bara vara varmt, det här var före den Keltiska tigerns tid – då Irland kom att jämföras med de asiatiska tigerekonomierna. Folk hade i regel ont om pengar. Därför var det viktigt att hålla materialkostnader och energiförbrukning nere. Men kvalitén ville han inte tumma på, skulle han bygga hus så skulle de vara hållbara.

Vad skulle fungera i framtiden? Halmbalar och gips? Kanske skulle man bygga runda hus och använda plastpåsar med någon slags fyllning eller varför inte gräva ned sig i marken? Lars och Linda var öppna för alla möjligheter.

– Vi upptäckte att arkitekter som håller på med lustiga former ofta använder rätt komplexa och dyra material. Till slut hamnade vi på normalt svenskt sätt att bygga med trästomme och isolering emellan. Utseendet på husen liknar också traditionell enkel svensk design, berättar Lars.

Av passivhusgurun Hans Eek och byggnadsfysikern Wolfgang Feist hämtade han passivhusidéerna. Extra tjock isolering i väggar, golv och tak och riktigt täta treglasfönster. Efter hand har han förbättrat tekniken och provat sig fram till de bästa

och mest miljövänliga alternativen. Hittat lösningar som krävs för att passa ett extremt fuktigt och blåsig klimat med hällregn som letar sig in i minsta lilla springa.

Det första passivhuset som han och Linda byggde på Irland är fortfarande deras hem. Det gick segt i början. Första året sålde de bara ett hus.

– **I början blev folk arga** för att vi isolerade så mycket. De tyckte det var onödigt, berättar Lars.

Motståndet och byggreglerna på Irland gjorde det omöjligt att starta fabrik på den gröna ön. Därför har husen hela tiden tillverkats i Lysekil och sedan fraktats med båt och lastbil till Irland. I Moycullen utanför Galway där fabriken var tänkt att ligga har de i stället sitt visningshus och kontor. På tomten skuttar små kaniner och stora kråkor kraxar i träden.

– Det är attackkråkor, skrattar Lars. De hackar sönder träramarna runt fönstren.

Bortsett från arga irländare, attackkråkor och några magra år när den keltiska tigern dog och bankkrisen höll på att kollapsa hela landet, så går det faktiskt bra för Lars och Linda. De är tillbaka i Galway och husbyggandet är åter i full gång.

Det blev dock ett par år i Sverige med de tre barnen, då Lars köpte ett vackert gammalt rivningshotat hus från 1860 i Lysekil. Han lät det behålla sitt tidsenliga inre och yttre, men applicerade sina passivhusambitioner på huset för att göra det så energismart som möjligt. Ett lyckat bygge som han fick kommunens första byggnadspris för 2013.

Det är ingen tillfällighet att Lars tog sig an det hotade gamla huset. Det ligger helt i linje med hans filosofi om att det som är vackert ska bevaras och att det är viktigt att bygga både estetiskt och funktionellt för att folk ska trivas.

– Jag ger inte mycket för kändisarkitekter som Le Corbusier som rev vackra gamla byggnader och i stället byggde nytt men ofta fult – samtidigt som de själva bodde kvar på sina tjusiga gamla herrgårdar.

Att gå i andra människors skor och föreställa sig hur de upplever sitt boende och sin närmiljö är en egenskap som Lars gjort till sin livsfilosofi.

– Det är enkelt. Om man tänker så då bygger man inga fula, dåliga hus som möglar och vittrar sönder.

Anna Rehnberg
031-62 40 00
namn@gp.se

Copyright © 1995 - 2013 Göteborgs-Posten